

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

List 28.

V četrtek 14. maliga serpana 1853.

Tečaj VI.

Misionske naznanila iz severne Amerike.

I.

Pismo prečastitiga gospoda misionarja Friderika Baraga do svoje sestre gospě Amalie.

Preljuba Amalia!

Zdaj Ti že prav dolgo nisim pisal, in dosti-krat me je že hudo bolelo, ker Ti nisim pisal; pa do današnjiga dne Ti nisim mogel pisati. Zakaj v poslednjim majhnim pismu sim Ti rekel, de Ti ne bom pisal, dokler ne bom mogel kaj gotoviga pi-sati; in ravno dans, v god naše ljube Rimske se-stre, sim naravnost iz Rima gotovo sporočilo pre-jel, (kar si morebiti že zdavnej slišala), de je moja zvolitev v škofa na zgornjim Mičiganskim, kjer so ravno vsi naši indianski misioni, zdaj tudi v Rimu poterjena. — Kar so več kakor 16 let od mene govorili, in tudi v pismih pisali in v dnevniki nati-skovali, se mi je zdaj res zgodilo. Mojim slabim ramam so breme naložili, ki je še angelskim ra-mam strašno, kakor sveti cerkveni očaki pravijo (vel angelicis humeris formidandum onus). Pa On, ki mi je butaro naložil, mi jo bo tudi pomagal nositi.

Tabart Ti iz Cincinnati-a pišem, od kodar sim Ti že pred 22 leti dopisoval. Permoran sim bil sem priti zavoljo natiskovanja indiansko-angelskiga slovarja. V Detroit-u se ni mogel natisniti; tiskar-nice imajo tam premalo pismenk. Še tukaj sim mo-gel poskerbeti, de se je še več pismenk vtilo. U-pam, de bo v treh tednih natisnjen. Oba dela, in-diansko-angelski in angelsko-indianski, bota okoli 670 strani obsegla. Naznanilo popotvanja od L'Anse-a do Detroit-a tukaj natisnjeno perložim, ker nimam časa ga prepisovati.

Preljuba Amalia! zdaj tedaj zamorem skoraj gotovo povedati, de se bova tukaj na tem svetu še vidila, ako bova le še ene mesce živela, ker upam še pred koncam tega leta v Trebno priti in Tebi, serčno ljubljeni sestri, in pobožni Pepi škofoviga blagoslova podeliti. Vedno moli za

Svojiga

Te zmiraj ljubijočiga
Friderika.

V Cincinnati-u 13. roznika 1853.

II.

Naznanilo popotranja gosp. misionarja Friderika Baraga od L'Anse-a do Detroit-a.

2. t. m. sim indianski mision v L'Anse-u pri Zgornjim jezeru zapustil, de bi angelsko-indianski slovar, kteriga sim nad 4 leta spisoval, že vender

enkrat v natis dal. — V tem času sim mision nar-ložej zapustil; zakaj Indiani, ki so v moj mision, so velikonočno spoved in obhajilo vsi perve dni postniga časa opravili in kmalo potem v sladkornice se podali, kjer bodo skoraj 2 mesca ostali. Slovar, ki ga bom v Detroit-u na svitlo dal, sim dolgo in z velikim trudam spisoval; pa mi ni žal, de sim se tako dolgo z njim trudil: misionarjem med Indiani bo vedno v prid. Popoln je precej, tako popoln, kolikor perva poskušnja taciga dela popolna biti zamore. Okoli 1700 strani rokopis obseze in ima 2 dela, indiansko-angelski in angelsko-indianski. Od L'Anse-a do sem sim 10 trudapolnih dni po-potval. Perve 4 dni sim mogel peš hoditi, nekoliko v čevljih za sneg, zakaj sneg v gojzdi ob Zgor-njim jezeru je še 3 ali 4' debel. Tako popotvanje je trudno, pot sama težavna in prenočevanje silno neprijetno, zakaj tukaj se mora v gojzdu pronoe-vati, kjer človek zavoljo mraza večidel celo noč spati ne more.

Od „Bay des Noques-a“ pri Mičiganskim je-zeru sim se do „Greenbay-a“ z 8 drugimi osebami vred po ledu v senah peljal. 1. in 2. dan našiga popotvanja je bil led prav dober in terdin. Tretji dan pa, ko smo se že „Greenbay-u“ bližali, je bil led čedalje slabši in poln širokih razpoklin. Čez več teh razpoklin smo srečno prišli, in vodnik nam je za-terdil, de ni nobene nevarnosti; bila je pa smertna ne-varnost; zakaj peršli smo na razpoko, kjer je bil led slab, pod nami se udere, in naenkrat so konji, seni in vsih 9 oseb v vodi, več kakor eno miljo deleč od brega. To je bilo strašno! Eni do terdniga ledu plavajo, eni si pa z ledovimi plošami pomagajo, de na terdin led pridejo. Jaz sim v zadnjim sedežu v senah sedel, in ko smo se v vodo potopili, sim kmalo led dosegel. Visel sim zdaj na ledu, pa ni-sim mogel nanj priti. V debel plajš sim bil zavit, ki je zdaj v vodi neizrečeno težek bil; pa ga ni-sim mogel sleči. Ko se tako zastonj trudim iz vo-de zlesti, mi pride mož v pomoč, ki se je že re-sil, in me na terdin led zleče.

Iz te nevarnosti rešeni začnemo konje iz vode vleči. Vsi so bili v vodi; le njih glave so se vidile. Pervežemo jim verv okoli vratu, zdaj temu zdaj unimu, in jih poslednjič z dolgim in velikim trudam na terdin led pervlečemo. To se je godilo preteklo sredo 9. t. m., ko je hudo merzlo bilo. Sever je strašno čez led pihal, in v malo minutah so bile oblačila na nas permerznjene, de smo se komaj gibali. Nam v srečo je bil tamošnji svetilnik le tri milje deleč od tod. Hitro se tje peljemo in tam ne-koliko časa ostanemo, se nesreče opočiti in ogreti. Okoli poldneva „Greenbay“ dosežemo, od kodar

sim v 2 dneh v „Milwaukee“ persel, kjer sim se Bogu serčno zahvalil, de me je tudi iz te nevarnosti kakor že iz velikih drugih milostivo rešil.

Friderik Baraga,
misionar Indianov v L'Anse-u
pri Zgornjim jezeru.

III.

Pismo gospod misionarja Fr. Pirca iz severne Amerike do M. Magdalene), Ursulinarice v Ljubljani.*

Kroving Menesota v Indii 4. prosenca 1853.

Častita sestra v Kristusu Jezusu!

Obljubil sim Vam, iz Indie do Vas saj enkrat vsakih 5 let pisati. Čas me opominja storjene obljube, še bolj me pa prisiljuje potreba, zvestih vojšakov v razširjanje Božjiga kraljestva pridobiti, de pismo do Vas pošljem, ter sebe in svoj novi mision Vam in vsim častitim nunam v gorečo molitev perporočim: zakaj skušnja me je prepričala, de skupna molitev bogaboječih kristjanov in pobožnih duš vse spreobračanje silno pospeši in nasimu podučevanju dobriga sadu obroditi.

Dozdanji mision sim s škofovim privoljenjem zapustil in keršanske Otava-Indiane v Mičiganski deželi dvema drugima duhovnama izročivši v nar novši, nar daljši in nar večji škofijo sv. Pavla v Menesotanski deželi se podal, kjer so me moj novi škof, prečastiti gospod Kretin, serčno objeli in sprejeli. Ker sim bil edini nemški misionar, sim z dobrim škofam nemške soseske obiskal in oskerbel, potem so me pa k Oteipve-Indianam poslali, ker njih jezik dobro znam; zraven moram tudi za več sosesk belih katoličanov skrbeti, tako de dežela mojiga sedanjiga misiona Kranjsko deželo v obširnosti stokrat preseže.

Iz tega lahko razvidite, kako imenitno in težko nalogo je Previdnost mojim utrujenim in ostarelim močem naložila. Čvrsto in veselo in v zaupanju do Boga sim se vender v novo delo podal in tukaj v Krovingu prvi mision vstanovil, ter hišo in cerkev v nar lepšim, nekoliko zvišanim kraju naredil, kjer so divji neznabogi od nekdej sem kakor tudi v dan mojiga prihoda s svojim neumnim malikovavskim plesam hudobniga duha častili. Tukaj mi je ob desnici prav blizo lepa, ribnata reka Misisipi, ob levici majhno jezero polno divjih rac in dalje lepa, 50 milj dolga senožet, polna divjih bažanov, okoli mene povsod nar lepši kraji. Praviga veselja mi pa vse to ne dela. Divjakov, ki v gojzdih prebivajo, vsaki dan obilno k meni v hišo in v cerkev pride in Božjo besedo z vidno gorečnostjo posluša, in to je moji duši v tolažilo, ker po duhovnim prerobenju število Kristusovih ovčic meni v nar večji veselje pomnožujejo. Med tukajšnjimi Indiani sim kakor oče med otroci; vse poglavarje tega Oteipve — naroda že poznam, ki so mi obljubili moja vero sprejeti in so me v svoje kraje povabili. Zato bom prihodnjo spomlad in poletje, ako mi Bog zdravje in življenje da, velikrat in deleč k divjakam popotval, kjer upam z Božjo pomočjo dobre žetve za nebesa dobiti. Bog bodi hvaljen, de je mene, Vašiga nevredniga rojaka, milostivo sem poklical in za orodje svojiga neskončnega usmiljenja v spreobrnjenje teh ubozih divjakov zvolil!

Kako je pa Vam? Upam, de ste Vi in vse častite nune vesele in prav zadovoljne v srečni sa-

moti. Prizadevajte si pa tudi s posebnim pridam, prosim Vas, za dobro odrejo ženske mladosti; sej veste iz svetiga pisma, kakšno plačilo de je naš Gospod Jezus Kristus tistim obljubil, kateri nevedne podučujejo.

Vsaktere nune v zedinjenih državah severne Amerike, ki imajo v vsih imenitnih mestih po 2, 3 ali 4 samostane, se v podučevanju ženske mladosti, v postreževanju bolnikov v vsih bolnišnicah, v odrejevanju ubozih sirot in v drugih dobrotljivih keršanskih napravah tolikanj lepo obnašajo, de pri vladi in pri vsih ljudeh mnogoterih vēr silno slovē in so zato razširjanju svete vere v velik pospeh.

Slednjič Vas prav prijazno pozdravim, se Gospej Materi in vsim nunam lepo priklonim in v molitev Vas vsih perporočim, ter ostanem z vsim spoštovanjem

Vaš
duhovni prijatelj v Kristusu
Franc Pirc,
misionar.

Godovanje sv. Alojzja v Nacaretu.

(Iz Savinske doline. P. Z. M.) — Ljuba Danica! ker si sosebna prijateljica šolske mladosti, in rada dopise prejemaš, kateri obetajo kaj blagiga sadu per nji obroditi, blagovoli tudi moj dopis in popis, kako smo per nas, v Nacaretu, god šolskiga varha svetiga Alojzja obhajali, v svoje verstice sprejeti.*)

Ta slovesnost je bila že davno poprej otročičem napovedana in težko so pričakovali dneva, v katerim jim je toliko nedolžniga veselja napovedaniga bilo. Ker se nobena slovesnost nikdar in nikjer s pravim serčnim veseljem obhajati ne more, ako je serce nepokojno, smo preskerbeli, de so se šolarji in šolarice na dan šolskiga pripomočnika, v kopeli svete pokore čedno omili vsih madežev svojiga serca, in se sklenili z ljubim Jezusam v zakramentu presvetiga Rešnjiga Telesa. V predvečer svetiga Alojzja so pridne šolarice prinesle raznih cvetlic, in so s taistimi v šoli podobo njegovo čedno opletle. Ko so otročiči do osmih svojo spoved v cerkvi opravili, jim je bilo ukazano v šolo priti. O pol devetih se lepo vversteni sparama v dotično cerkev Matere Božje podamo, učenci naprej z zelenimi vejicami v ročicah in učenke zadej s čedno spletenimi venčiki v lasch. V lepim redu krog velikiga oltarja vpricho svojih staršev in sosedov so bili z naslednjim ogovorom ogovorjeni, kteriga tukaj jako skrajšaniga dam.

„Pustite otročiče k meni priti in nikakor jim ne branite, zakaj takih je božje kraljestvo (Mark. 10, 4.) — S temi besedami, ljubi šolarji, ljubeznjivi Jezus naznani, koliko pri sercu so mu otročiči bili, ki jih tako k sebi želi, tako prijazno k sebi vabi. In ko pridejo do njega, pripoveduje sveti Marka nadalje, jih objema, roke na nje poklada ino jih blagoslovja. Lahko si mislite, de to so bili nedolžni, pohlevni, pokorni, nikakor pa jezni, termasti, hudobni otroci. Šolarčiki moji! bi vi li vedili razsoditi, med ktere teh otrok vi slišite, med nedolžne, pohlevne, pokorne; ali med jezne, termaste, hudobne? — Le perve bo Jezus objemal in blagoslovil. Hočete vsi od perviga do zadnjiga, de bi vas ljubi Jezus objel in blagoslovil, morate tudi vi

*) Umerila 23. svečana 1851.

*) Nam je posebno drago.

Vred.

nedolžni, pametni, dobri otroci biti, vselej in povsod svoje starše, kadar vam kaj ukažejo, in učnike, ki se za vas trudijo in vam le dobro hočejo, na prvo besedo, na migljaj slušati, pa tudi se skerbno varovati, na skrivnim kaj taciga storiti, kar bi ne bilo prav, in bi se vi vpričo mene tega storiti ne prederznili. — Potrebno je dobre nauke poslušati, pa tudi ravno tako potrebno je dobre nauke v djanju spolnovati, ker ne tisti, ki božjo besedo poslušajo in keršanske resnice dobro znajo, bodo zveličani, ampak le tisti, ki po njih živijo, pojdejo v nebeško kraljestvo. — Človek je po žalostni skušnji k hudumu nagnjen, in, če pri svoji omahljivosti se na slabe zglede zadene, katerih imamo več kot preveč, velikokrat še celo na domačim pragu, se bo taiste posnemaje globoko pogreznil, v hudobijo zakopal; torej moramo dobrih, vsiga posnemanja vrednih zgledov kje drugod iskati, kot per pohujšljivim svetu, iskati jih moramo tamkej gori nad milim nebom, v svetim raju. In tak lep, spodbuden zgled nam vsim, posebno pa vam, ljubi učenci in učenke, v mičljivo posnemo je sveti Alojzi, kteriga god in praznik dans obhajamo, kteriga po celim svetu šolska mladost za svojiga posebniga varha časti. In ravno v ta namen, njega vredno počastit, smo se mi tukaj zbrali, vi ste se praznično oblekli, in kar je še več, se tudi omili v sercu, ker ste pristopili k sv. spovedi, ino še čakate na ljubiga Jezusa, ženina čistih dušic, de bo prišel v vaše serca, de bi mu potem, ko bo že pri vas in v vas, vse potožili, kar vam je treba na duši in na telesu. Jezus vas bo rad uslišal, pa tudi sv. Alojzi za vas prosil, če se mu bote goreče priporočili in tako živeli, kakor je on živel. Gotovo veste, de je bil on pokorin otrok in priden šolar, tudi vi morate takšni biti; posebno se je pa varoval, de ni nikdar kaj taciga storil, kar bi si ne bil upal vpričo svojih staršev, ali kakiga pošteniga človeka storiti. V spomin tega de je tisto belo oblačilce, ktero mu je per svetim kerstu podeljeno bilo, neomadeževano ohranil, on bel limbar v ročici derži. Tudi vam, otroci moji, je bilo to belo oblačilce izročeno, de ga zmiraj čistiga ohranite. S posebnim veseljem ste se še dans v šoli, preden smo se v to sveto vežo božjo podali, po njegovi s cvetlicami okinčani podobi ozirali, gotovo tudi vidili, kako so v beli limbar njegove oči obrnjene. Tudi vi morate zmirej pred sabo gledati, de te prelepe cvetlice ne popipljete, ali kako drugač ne pokvarite. Če vam še kaj živo podoba sv. Alojzja pred očmi stoji, in limbar, od kteriga sim vam že večkrat pravil, v spominu imate, se bote spomnili, de limbar je bela cvetlica, in ima šestero peresic v zvonček zrašenih, v sredi pa neko vrečico, kjer je seme shranjeno; iz dna limbarjeviga šest nitek kviško moli, na kterih zlato rumen rodoviten prah tiči. Limbar ima pa še tudi to lastnost, de se v času viharja stisne in zapre, in le takrat zopet odpre, kadar mu nobena nevarnost ne proti. Beli limbar je podoba neoskrunjene, neomadeževane čednosti, svete čistosti. Šestero peresic je tako rekoč šest varhinj limbarjeviga semena v času grozovitiga viharja. Tudi jaz, otroci moji, vam hočem šest varhinj podati, ktere vas bodo branile, de se posvetni duh v vaše nedolžno serce ne vkrade, vam nar imenitnišiga, nar dražjiga zaklada, kerstne nedolžnosti, ne spridi, ne popači, ne vzame. Te varhinje svete angelske čistosti, zapazite si dobro, so: 1. zmernost v jedi in pijaci, 2. spodobna noša, 3. vedna delavnost ali pridnost po svojim stanu, 4. pošteno govorjenje, 5. ogi-

banje vsake nevarne priložnosti, in 6. goreča molitev. Te varhinje svete čednosti so bile otroškemu umu permerno izpeljane, z vednim oziranjem na svetiga Alojzja, s kterimi se je on kakor s terdnim ozidjem obdal, de se je ohranil nedolžniga in si beli limbar zaslužil. — O sklepu so bili otroci opominjani, si v vsim svetiga Alojzja v zgled vzeti, de kerstno nedolžnost ohranijo, v šoli napredujejo, vedno bolj pošteni kristjani prihajajo, in enkrat tako srečno, kot sv. Alojzi, umerjejo.

Po dokončanim nagovoru so gospod katehet pristopili, sveto mašo brat, per kteri so šolarji tako mično peli, de jih je bilo veselje poslušati, in marsikaki materi, svojo hčerko tako lepo peti slišati, se je serce veselja solzilo. Posebno lepo se je slišala pesem per povzdigovanju: Ljuba duša moja itd. in pa pesem zaobljube Jezusu po otročjim obhajilu: Jezusu služim, čez vse ga ljubim itd. Po minuli sveti maši in zahvali po svetim obhajilu, smo se nazaj v šolo podali, ter pred podobo sv. Alojzja pesem njemu v čast odpeli. Ko so se otroci nekoliko odtešali, smo še mnogo svetih pesmic odpeli, in otroci so se veselili na svoj dom vernili. Namenjena jim je bila za ta dan še druga veselica, namreč na sprehod jih peljati; tode ta je mogla za dans zaostati, ker je deževalo. Obljubljeni jim je pa bilo, koj drugi dan to veselico napraviti, če bo le vreme dopustilo, kar se je tudi zgodilo. Ko otroci v šolo pridejo, in se na nedolžnih ličicah bere, ali bo le dans iz našiga sprehajanja kaj? smo se pri jasnim vremenu napotili proti svetimu Urbanu, podružnici podfare Marie Nacaretanske. Parama smo jo odrinili iz samostana, kakor v obhodu z banderčiki, na kterih so bile podobe svetiga Alojzja, in pod tako mogočnim varham šolske mladine smo jo veselo koračili po zeleni planjavi, učenci naprej z vejicami v ročicah, in učenke zadej z venčiki na glavi. Grede smo molili veseli del svetiga roženkranca, in ko smo v cerkev sv. Urbana dospeli, smo litanije vsih svetnikov z molitvami odmolili in še zraven posebno prosili, de bi nam milostljivi Oče nebeški na prošnjo te svoje nedolžne čedice suho gorko vreme dal, ker le preobilno moče imamo, in nam s svojo šibo, z lakoto žuga, gotovo zavoljo tega, de bi nas s svojo strahovavko nazaj k sebi priklical, ker za dobrote tako malo maramo. Po priporočbi v cerkvi smo se dva streljaja od tod podali h ključarju Antonu Vratniku, občno spoštovanemu možu, kjer smo bili s telesno hrano pokrepani. Po obedu in zahvalni molitvi so še mnogoteri otroci kake basni ali prilike iz Drobčinic, tuđ iz taistih lepe izreke ali resnice, nekteri tudi iz kmetijskih novic za kmetijstvo več koristniga perpovedovali, in kteri so se bolj dobro odrezali, so svetinje in lepe podobe svetiga Alojzja v dar dobili. Nekoliko razveseljevanja so imeli po tej poskušbi še v nedolžnih igračah, učenci posebej, učenke posebej. — Per tem razveseljevanju sta nas tudi bližnji g. kaplan Matija Stagoj in pa učenik Ročiške fare obiskala, in se posebno nad soglasnim petjem nedolžnih otročičev zavzela, ker je vse od nar manjšiga do nar večiga s posebno gorečnostjo pelo. Preden smo se domu vernili, smo še enkrat v cerkev sv. Urbana stopili, in molili litanije sv. Alojzja z molitvami za sv. odpustke. Z banderci naprej smo se ravno tako nazaj podali in med poštenimi pogovori vsak na svoj dom prišli.

Tako smo pri nas, posnemaje druge učnike, god šolskiga pripomočnika letas pervikrat praznovali; Bog hotel, de bi to praznovanje obilno duhovniga

sadu obrodilo! Seme dobro se pade na izrahljeno zemljo, prizeleni, tudi cvet požene; tode hudi sopar poželjivosti in spomladanski mraz zapeljivosti, to, to sta brata tista dva, ktera sta se zarotila, nam šolskim učencem v kersanski odreji mladine toliko škode storiti, de jo človeško pero popisati ne zamore. Le z Božjo pomočjo in z združenimi močmi ji zamoremo v okom priti.

Zamurčik „Jožef Kranjski.“

(Janez in bravec „Danice.“)

Janez. Bog Te sprejmi, preljubi moj! Kakor hitro sim „Danico“ dobil, sim koj pogledal, če je moja prošnja kaj uslišana bila ali ne? in ne veš, kako sim bil vesel, ko sim vidil, de je že več dobrotnikov zapisanih, ki so več ali manj za „zamurčika“ ze dali. Od veselja sim po kolenu udaril in ko sim se vidil, de mora tudi Janez goldinar dati, sim ga naglo vredništvu „Danice“ nesel. — Koliko si pa Ti namenil dati, preljubi moj?

Bravec. Ti si pravi berač! — Z Bogam!

Janez. Oho, čakaj no malo! Ti bom nekaj povedal.

Bravec. No koga? Za zamurčika nič ne dam, sej je domačih beračev dosti.

Janez. Res je domačih revežev grozno veliko. Ali verjemi mi, de je tudi dosti takih med našimi berači, ki nobeniga dara niso vredni, in reči Ti moram, de jest takim beraču, ki pride z dvema ali tremi culami na herbtu, ves razcapudran, zraven pa terden, še za težko delo močan, hembrano nerodno kaj dam, in vsaciga take baže praprašam, zakaj bi raji pošteno ne živel, ker tako res potrebnim ubožem krade, in na to mi nekteri laže, de ga noga ali roka boli, ali de ni zdrav, ali de ima družino doma, ktere drugači preživeti ne more: ko pa od hiše gre, ga vidim terdno stopati — proti pivnici — zganje piti. Ali je taki vreden dara?

Bravec. Je le malo takih.

Janez. Bog hotel, de bi nobeniga ne bilo! Jest le hočem reči, de je per nas dosti takih beračev, ki bi jim ne bilo treba beračiti. In namesto takim postopačem in lenuham krajcar dati, de ga zapijejo, je pač desetkrat boljši, za zamurčika kaj dati.

Bravec. Kaj bomo pa potem z zamurčikom?

Janez. Le počakaj! Glej, to je takole: Mi bomo, ako Bog hoče — in Ti tudi — toliko denarje nabrali, de se bo zamogel en zamurčik ali pa tudi nemara še več, kupiti; te denarje bodo misjonar gospod Luka Jeran seboj vzeli. V Hartum pridsi bodo na somnju, kteri je za sužnje (Bog se jih skoraj usmili!) vsak petek, zamurčika, ki ga bodo z Božjo pomočjo zato perpravniga najdlji, kupili in v misjonsko šolo dali. Gospod Matevž Milharčič ga bodo s pomočjo drugih misjonarjev lepo podučili v vsih potrebnih rečeh; potem bo v masnika posvečen, nazaj med svoje sorodnike poslan; tam bo nar popred svoje ljudi v sveti veri podučeval, jim bo perpovedoval vse, kako se mu je dobro godilo in kako srečin je bil; ti, tako podučeni bodo njega in druge misjonarje z veseljem sprejeli, in tako se bo vedno dalje in dalje sv. vera širila. In tega vsiga bomo mi začetniki. Ali vidiš, koliko bo iz tega dobriga? Se ve, de se bo to le zgodilo, ako Bog hoče in s svojo mogočno roko podpira,

kar mi perčemo. Kako bo nam pač to nekdej prav peršlo, ko bomo pred večnim sodnikom na sodbi odgovor dajali od svojiga hiševanja! In ko nas sodnik popraša: Kako ste s premoženjem gospodarili? bodo zamurčiki svoje černe ročice vzdignili, rekoč: „O nebeski sodnik! perzanesi jim, oni so nam s svojim premoženjem k poznanju svete vere perpomogli, o usmiljeni Jezus! perzanesi jim! oni so miloserčni bili, ker so milost skazali, skaži jim milost!“ Kaj misliš, preljubi moj! kako se bo serce ohladilo, če bova slišala lepe besede našiga Jezusa: „Ker ste bili usmiljeni, bote usmiljenje dosegli.“ Tistikrat bi, mislim, vsak rad tri zamurce kupljene imel, ki bi zanj milosti prosili.

Bravec. Na! tu imaš ene krajcarje. Nimam več per sebi.

Janez. Bog plati! bom koj vredništvu „Danice“ nesel za zamurčika. Boš pa še pozneji nekoliko dodal. — Čakaj, čakaj, še nekaj bi Te rad opomnil. Veš kaj? preljubi moj! bodi tako dober, poprosi še Ti kteriga za zamurčika!

Bravec. Koga še? še tega se manjka. Z Bogam!

Janez. Čakaj no! Glej to je pa tako: Ti „Danico“ bereš in se nisi bil prav per volji, kaj dati; to de upam, de so drugi braveci bolj mehki, kot si bil Ti. Vidiš, Tvoj sosed „Danice“ ne bere, bodi tako dober, in povej mu, de mi za zamurčike poberamo: on je prav usmiljeniga serca: vselej, kadar so kaj poberali, je bil med prvimi, ki so dajali, gotovo bo tudi za zamurčika kaj dal; le povej mu. Ko bi bil pa kaj čemerniga obraza, ga pa malo podučil, koliko bo dobriga iz tega peršlo; povej mu, koliki ubožčiki so ti zamurčiki, opomni ga, kaj bi bilo, ko bi njemu ljubezajive otroke kdo vzel, in jih v sužnost prodal, kako bi hrepenel, de bi jih nazaj dobil, ali kako bi se bal, de bi se njim hudo ne godilo; tu mu nekoliko od teh reči razloži, in verjemi mi, de bo morebiti clo dva goldinarja dal. Ne pozabi mu tudi povedati, de „vredništvo Danice“ ta denar pobira.

Bravec. Kdo Te je naučil tako beračiti?

Janez. Preljubi moj! Nekoliko ravno Ti, ki nisi hotel precej dati, sim Te pa še prosil, tako dolgo, de sim Te na svojo stran dobil. Zdaj pa že tudi Ti znaš. Veš! tako naredi! Nar popred mu „Danico“ beri, to je v 26. listu „Mila prošnja“: skorej gotovo bo precej nekaj dal; če pa ne bo hotel dati, ga pa še Ti malo poprosi. — Še enkrat: Bog poveri Tebi in vsim, ki so že dali in ki bodo še dali. — Z Bogam! Tvoj Janez.

Iz Ljubljane. Gospod Nikolaj Brusič, fajmošter v Dragi, je 5. maliga serpana umerl. Naj v miru počiva! — Gospod Juri Krašovic, oskerbnik Žuženberske fare, je izvoljen fajmošter per sv. Križu pri Kostanjevici.

Iz Hartuma je pismo gospod apostolskiga namestnika Knoblerja na Dunaj do gospod grofa Friesa peršlo, v kterim je naznanjeno, de so gospod namestnik mesca velikiga travna srečno v Hartum peršli in de so misionarje v Gondokoru prav zdrave zapustili.

Mili darovi.

Za odkupljenje zamurčika, kterimu naj bi se ime dalo „Jožef Kranjski“.

Goriška realna šola 10 gld. — Postojnska šola 23 gld. 30 kr. — Dobre duše iz Loke 13 gld. 21½ kr. (D. sl.)